

A
LEGROSSZABB
ESKÜVŐI
TANÚ

A
LEGROSSZABB
ESKÜVŐI
TANÚ

MIA SOSA

KOSSUTH KIADÓ

A KIADÁS ALAPJA:
Mia Sosa: *The Worst Best Man*
First published in 2020 by Avon,
an imprint of HarperCollins Publishers

FORDÍTOTTA
Medgyesy-Töreky Flóra

SZERKESZTETTE
Winter Angéla

BORÍTÓTERV
Nathan Burton Design

ISBN 978-963-544-982-8

Minden jog fenntartva

© Mia Sosa 2020
© Kossuth Kiadó 2023
© Hungarian translation Medgyesy-Töreky Flóra 2023

*Egy egész falu kellett a felnevelésünkhöz.
Ez a történet a falu véneinek szól, nektek:
Máe, Ivany és Reni.*

Prologus

Stockton Hotel
Washington D. C.

Három évvel ezelőtt

MAX

A telefonom SMS-csipogása olyan, mint egy vörösbegyé, ami egyáltalán nem készít fel a kijelzőn megjelenő gigakatasztrófára.

Andrew: Minden, amit tegnap este mondtál, értelmet nyert, M. Hála neked, most már látom az igazságot. Nem vehetem el Linát. Neked kell közölnöd a hírt. Ne aggódj, elegánsan fogja kezelni. eltűnök pár napra, amíg helyre rakom magamban a dolgokat. Mondd meg Anyának és Apának, hogy nemsokára hívom őket!

Túl fiatal és másnapos vagyok én ehhez a szarsághoz. Használva azt a néhány agysejtet, amely túlélte a tegnapi kocsmatúra következményeit, megpróbálom összegezni a birtokomban lévő, csekély mennyiségű információt. Egy: a bá-

tyámnak, Andrew-nak – aki maga a megtestesült önzetlenség, és aki mindent a terv szerint csinál – ma délelőtt kellene meg-nősülnie. Kettő: nincs a szállodai szobánkban, ami azt jelenti, hogy megszőkött valamikor azután, hogy kidőltem éjjel. És három: soha nem szokott viccelődni; az a karó, amit folyton lenyelve tart, megakadályozza a szórakozás megélésében. Akárhogy is rendezem őket, a kirakós darabjai nem akarnak összeállni.

Lehetséges, hogy Andrew szunnyadó (és borzalmas) humorérzéke hirtelen életre kelt? Úristen, remélem, hogy igen! Kiverekszem magam a felsőtestem köré tekeredett ágyneműből, felülök, és gyors választ pötyögök.

Én: Ez nem vicces. Hívj fel! Most azonnal!

Nincs válasz.

Megcsörgetem a mobilját. Amikor a hívás rögtön a hangpostára megy, elfogadom, hogy nem akar elérhető lenni, és jó utat kívánok neki egyenesen a pokolba.

Ne aggódjak? Elegánsan fogja kezelni? A bátyám egy idióta, ha azt hiszi, hogy Lina nem fog kiborulni, amikor megtudja, hogy nem jelenik meg ma az oltár előtt. Mivel el tudom képzelni a letört menyasszony reakcióját, arra a két mondatra koncentrálok Andrew szövegében, amitől elfog a rosszullet: „Minden, amit tegnap este mondtál, értelmet nyert, M. Hála neked, most már látom az igazságot.” A gond az, hogy nem sok mindenre emlékszem az előző estéből – egy egész üveg Patrón tequila hajlamos befolyásolni az ember rövid távú memóriáját –, nemhogy fel tudnám idézni, milyen baromságokat mondhattam a bátyámnak legénykora utolsó óráiban. Ha mégis tippelnem kellene, valószínűleg azt állítottam, hogy jobb szinglinek maradni, mint megházasodni, és úgy tettem, mintha alaposan megvertem volna őt az élet játékában.

Huszonöt éves vagyok. Ő a bátyám. Ilyenek vagyunk.

Jézusom! Visszahanyatlok a matracra, és átgondolom a következő lépésemet. Valakinek szólania kell a menyasszonynak. Anyám *nem* jöhet szóba. Ő tapintatlan. A szüleim huszadik évfordulójának ünnepségén azt mondta Nola nagyanyámnak – az egész vendégsereg előtt –, hogy csak azért hezitált, mielőtt hozzámment volna apámhoz, mert attól tartott, hogy apám a mama pici fia, amit azzal magyarázott, hogy Nola nagy sokáig szoptatta őt a cicijéből. Pontos idézet. Apám a maga részéről feltenné az oknyomozó riporter kalapját, és belevetné magát egy invazív igazságfeltáró küldetésbe, mindez annak érdekében, hogy kiderítse, miért hagyta cserben a bátyám a menyasszonyát. Apa erélyes taktikája *nem* lenne szerencsés. Ezt első kézből tudom – ez az egyik oka annak, hogy a szüleim elváltak egy évvel ezelőtt.

Mivel részben az én lepcsés pofám a felelős ezért a szerencsétlen eseményláncolatért, én vagyok a nyilvánvaló választás. De a fenébe is, nem akarok az lenni...

Lüktető halántékomat masszírozva kierőltetem magam az ágyból, és a fürdőszobába vonszolom magam. Percekkel később, mialatt fogat mosok, szándékosan kerülve a bozontos, vörös szemű tükörképemet, a telefon újra csipog. *Andrew*. Kiköpök egy kupaknyi szájvizet, visszaszökkenek a hálósobába, és felkapom a telefonomat az éjjeliszekrényről – hogy aztán csalódásként érjen apám üzenete:

Vonszoljaatok ide a seggeteket! A bátyád el fog késni a saját esküvőjéről, ha nem ér ide öt percen belül!

Mindennek tetejébe még el is aludtam, ezzel lényegében tönkretéve az esélyemet, hogy eltereljem a vendégeket, mielőtt megérkeznek, amivel egy újabb lapáttal rátettem erre a mai szarkupacra. Minden megfagy bennem: atomok, vér-

keringés, az egész mindenség. Akár klinikai halott is lehetnék. Néhány másodperc múlva a szálloda digitális ébresztőórájának harsogása döngeti a koponyámat, és kirángat a kábulatomból. Remegő kézzel rácsapok a kikapcsoló gombra, és a kijelző sarkában gúnyolódó, apró „szundi” ikonra hunyorogok. Tudjátok, mit? Soha többé nem iszom. Na, várjunk! Ez aztán a létező legüresebb ígéret. Különleges alkalmakkor. Persze, az jó lesz. Ezentúl csak különleges alkalmakkor fogok inni. Elmondani a menyasszonynak, hogy a vőlegénye nem jelenik meg az esküvőn, az vajon ilyen alkalomnak minősül? Valószínűleg nem. Akarom-e, hogy annak minősüljön? De még mennyire!

LINA

Sajnálát. Ezt látom Max whiskybarna szemében, csüggedt tartásában, ahogyan próbálja leplezni az ajakbiggyesztését.

Betessékelem az öltözőbe.

– Mi történt?

A hangom olyan, amilyennek lennie kell: nyugodt és egyenletes tónusú. Igen, rendszeresen nyomon követem a napi érzelembocsátásomat, ahogy egyesek a napi kalóriabevitelüket, és mivel anyámmal épp most vagyunk túl néhány könnyes percen, épp kifogytam az érzelmekből, vagy pedig közelíték a mai kvóta túllépéséhez.

Miután a szoba közepére lépdél, Max lassan megfordul, egyik kezével az inggallérját babrálja. Ez a legfőbb jele annak, hogy valami nem stimmel: nem azt a világosszürke öltönyt viseli, amelyet Andrew a kísérőinek választott.

– Andrew jól van? – piszkálom egy másik kérdéssel.

Annyira nem lehet nagy a baj, ha Max itt van. Nem ismerem igazán – New Yorkban él, és az esküvőt megelőző ünnepek nagy részében nem volt itt. De mégiscsak ő Andrew egyetlen testvére, és ha valami szörnyűség történt volna, akkor a bátyjával lenne, nem igaz? Bár, figyelembe véve, hogy Max volt Andrew harmadik tanújelöltje (miután az egyes és a kettes udvariasan visszautasította), ez nem is biztos, hogy így van.

Max összevonja a szemöldökét, amitől a homlokán keletkező ráncok a víz fodrozódására emlékeztetnek.

– Nem-nem, Andrew jól van. Nem erről van szó.

Kezemet a hasamra szorítom, és reszketegen kieresztem a levegőt.

– Rendben, jó. Akkor mi van?

Nyel egyet. Nehézkesen.

– Nem jön. Az esküvőre. Azt mondja, nem tudja végigcsinálni.

Jó pár másodpercig csak pislogok, és feldolgozom. Pislog, pislog, pislog és feldolgoz. Istenem. A sok szervezés. A násznép. A család, akik közelről és távolról utaztak, hogy itt lehessenek. Elképzelem a következményeket, és elborzadok. Anyám és a nagynénéim dühöngeni fognak a nevemben. Még mielőtt véget érne ez a nap, keresőcsapatot szerveznek, hogy megtalálják Andrew-t, és tökön rúgják a Rockette-ek lendületes precizitásával. És ismerve a vállalkozói szelleműket, valószínűleg jegyet is fognak árulni a műsorra, amelynek a „Mogyorótörő” címet adják.

Max megköszöri a torkát. A staccato hang megzavarja a gondolatmenetemet, és a helyzet súlyossága igazán belém hasít.

Nem megyek ma férjhez.

Összeszorul a torkom és a mellkasom. *Ó, ne, ne, ne! Szedd össze magad, Lina! Te profi vagy ebben.* Birkózom a könnyeim-mel, és visszaküzdöm őket a csatornáikba.

Max előrearszol.

– Tehetek valamit? Kérsz egy ölelést? Egy vállat, amin kisírhatsz magad?

– Nem tudom, mire van szükségem – mondom rekedten, és képtelen vagyok olyan nyugodt viselkedést tanúsítani, mint amelyet reméltem.

Szomorú tekintete találkozik az enyémmel, és széttárja a karját. Belépek az ölelésébe, kétségbeesetten vágyva arra, hogy kapcsolódjak valakihez, és így kevésbé érzem magam... elsodorva. Finoman ölel át, és valahogy tudom, hogy visszafogja magát – inkább ad, mint elvesz, mintha inkább a felszínen akarna tartani, mintsem magával rántani. A ködön keresztül észreveszem, hogy Max nyirkos, alighanem most zuhanyozott, és meglep, hogy a bőrén nem érződik semmilyen illat. Egy pillanatig eltűnődöm, vajon ragad-e rá az én illatomból, amikor elmegy, aztán ugyanilyen rövid ideig azon tűnődöm, vajon rövidzárlatos-e az agyam.

– Jól vagy? – kérdezi gyengéd, suttogó hangon.

Nem mozdulok. Talán ha mozdulatlan maradok, az segít felmérni a kárt. Minden bizonnyal sértettnek, dühösnek kellene lennem, készen arra, hogy lázadjak az igazságtalanság ellen, amit Andrew elkövetett ellenem. De egyik sem vagyok. Még nem. Az igazság az, hogy zibbadt vagyok – és rettentő zavarodott.

Andrew kéne hogy legyen „az igazi”. Két éven át érdekes beszélgetések, kielégítő szex és stabilitás jellemezte a kapcsolatunkat. De ami a legfontosabb: soha nem bosszantott direkt – egyetlenegyszer sem –, és nem is tudnék jobb életre szóló partnert elképzelni, mint olyasvalakit, aki nem váltja ki belőlem a legrosszabb impulzusaimat. Ma reggelig úgy tűnt, hogy

Andrew és én egy állásponton vagyunk az egybekelésünk kölcsönös előnyeit illetően. Ma már nyilvánvalóan teljesen más-hol tart – és fogalmam sincs, miért.

Max kitölti a csendet, és mindkettőnk helyett fecseg.

– Nem tudom, mi ütött belé. Az egyik percben még rendben volt. Aztán tegnap este beszélgettünk. Elmentünk kocsmázni, tudod? Valamikor a Patrón-felesek között mondtam pár butaságot. Onnantól kezdve az egész félresiklott. Sajnálom. Annyira rohadtul sajnálom!

A hangjában érződő gyötrelmem megragadja a figyelmemet, egy horgot ad, amit belemélyeszthetek a lelkembe. Inkább bocsánatot kér valamiért, mint hogy vigasztaljon, aminek semmi értelme. Kicsusszanok a karjából, és hátralepek.

– Hogy érted azt, hogy mondtál pár butaságot?

Leesik az álla, és a padlót bámulja.

– Hogy őszinte legyek, nem emlékszem túl sok mindenre. Részeg voltam.

Megkerülöm, hogy ne vakítson el a boltíves, öblös ablakon beáramló napfény – így jobban szemügyre vehetem ezt a bal-faszt. Ó, a felhőtlen égbolt is felhúz. A tökéletes esküvőnap-i időjárás elpocsékolása legalább néhány nap börtönbüntetéssel sújtandó, kisstílű bűncselekménynek kéne számítania.

– Hogy mondta el neked? Személyesen beszéltél vele?

– Üzenetet küldött – mondja Max halkán, miközben továbbra is a padló osztatlan figyelmének tárgya.

– Micsoda?! Hadd lássam! – követelem.

A felszólításra felkapja a fejét. Néhány másodpercig mozdulatlanul bámuljuk egymást. Kitágul az orrlyuka. Nekem... nem. Tekintete az ajkamra vándorol, amely magától szétnyílik – amíg rá nem jövök, mit művelek, és be nem csukom a számat.

A testhőmérsékletem megemelkedik, és kísértést érzek, hogy ráncigáljam a karomon és a mellkasomon a csipkét.

Mindenhol viszketek, mintha milliónyi tűzhangya masírozna a bőrömon Beyoncé *Formation* című számának dallamára. Elhessegetem a kellemetlen érzést, és kinyújtom a kezem.

– Látnom kell, amit írt – folytatom, és miután nem mozdul, hozzáteszem: – kérek.

Max hosszan kifújja a levegőt, majd benyúl a hátsó zsebébe, előveszi a telefonját, és rákoppint a kijelzőre.

– Tessék.

Koncentrációtól összeszorított szájjal olvasom a mondat-halmazt, amely megerősíti, hogy én, Lina Santos, a washingtoni szakmabeliek feltörekvő esküvőszervezője, hivatalosan is faképnél hagyott menyasszony vagyok. *Wow*. Oké. Csak. Ja. Ha akarnék, sem tudnék jobban elrugaszkodni az arculattól.

Még mindig Andrew szövegét tanulmányozva összeszűkül a szemem azon a mondaton, ami a legjobban bosszant: „Hála neked, most már látom az igazságot.”

Ó, tényleg? És milyen igazságot segítettél meglátni a vőle-gényemnek, Max? Hmm? Istenem, el tudom képzelni, ahogy ezek ketten egy lepukkant kocsmában ülnek és kibeszélnek engem. Sikítani lenne kedvem tőle.

Visszanyomom a telefont a kezébe.

– Szóval, hogy összegezzem. Te és Andrew tegnap este be-basztatok, csevegtetek valamiről, amire állításod szerint te nem emlékszel, e beszélgetés nyomán ő úgy döntött, hogy nem vesz feleségül, és nincs benne annyi tisztesség, hogy mindezt ő maga mondja el nekem.

Max csak vonakodva helyesel, de végül bólint.

– Én is ezt veszem ki belőle, öö..., igen.

– Ez egy pöcs! – mondom nyersen.

– Ezzel nem szálllok vitába – válaszolja Max, és egy mosoly merészkedik a lepcsés szája szegletébe.

– Te meg egy seggfej vagy.

Elsavanyodik az arca, ám én nagy ívben teszek az érzéseire. Akármilyen képtelenséget is fecsegett tegnap este, meggyőzte a vőlegényemet, hogy meghiúsítsa az esküvőnket. *Olyan közel* voltam ahhoz, hogy hozzámenjek a hozzám illő férfihoz, és egyetlen részeg beszélgetés mindent felborított.

Felegyenesedek, és felkapom a saját telefonomat az öltözőasztalról, majd SOS-t küldök anyámnak, nénikémnek és unokatestvéreimnek:

Eu preciso de vocês agora.*

Ha azt mondom nekik, hogy szükségem van rájuk, az felkelti a figyelmüket; ha ezt portugálul teszem, akkor másodpercen belül itt lesznek. Addig is rosszállóan nézek a legrosszabb esküvői tanúra, akit valaha is kívánhattam volna.

– Max, megtennél nekem egy szívességet?

– Bármit – feleli, miközben tesz felém egy lépést, és a tekintete bocsánatért esedezik.

– Takarodj a büdös picsába!

---

* Szükségem van rátok. (*portugál*)

Elő fejezet

Napjainkban

LINA

Kinyílik a limuzin ajtaja, és a násznép egyszerre kapkod levegő után.

Mert a menyasszony zöldet visel, egészen pontosan karthauzi zöldet.

Bliss Donahue fellibbenti az alakja alsó felét elnyelő, több-rétegű taftszoknyát, ügyet sem vetve azoknak a megrökönyödött arckifejezésére, akik érkezésének szemtanúi a századfordulós virginiai fogadóba, amelyet az esemény helyszínéül választott.

Mintha a királyi család veterán tagja lenne, Bliss megáll képzeletbeli alattvalói előtt, és egy kézzel integet a levegőben, arcát felfelé fordítva, hogy a napfényt éppen jól kapja el. A maximális drámai hatás érdekében tartott, félperces szünet után tesz néhány kecses lépést a macskaköves ösvényen. Fodor ruhája hátulját szellő lobogtatja. Az idősebb hölgyvendégek közül néhányan a nyelvükkel csettintve fitymálják a nő megdöbrentő ruháját. Mások láthatóan elborzadnak.

Diszkrétén, mint mindig, néhány méterrel odébb állok, készen arra, hogy elhárítsak bármilyen galibát, amely tönkre-

tenné Bliss nagy napját. Bár figyelmeztettem Blisst, hogy a ruha esetleg háttérbe szoríthatja az egyébként elegáns esemény finomabb részleteit, ő ragaszkodott hozzá, hogy a szokatlan szín kiemeli a legjobb vonásait. Véleményem szerint a ruha leginkább a kifogásolható divatérzékét emeli ki, de esküvőszervezőként az én feladatom az, hogy a pár elképzelését megvalósítsam, bármilyen szeszélyes is legyen az ötlet. Noha nem zárkózom el attól, hogy hangot adjak az aggályaimnak, ha a helyzet úgy kívánja, de végül is ez nem az én napom, és ha Bliss egy olyan ruhában akar az oltár elé járulni, amely úgy néz ki, mintha post-itekből tákolták volna össze, hogy teljesítse a *Leendő divatdiktátorok (Project Runway)* nem szokványos anyagokkal kapcsolatos kihívását, akkor nem állhatok az útjába.

Ez nem jelenti azt, hogy nem értékelem a váratlan dolgokat. Voltak már nagyszerű tapasztalataim innovatív menyszazoni öltözékekkel (személyes kedvencem egy esküvő, ahol egy leszbikus pár mindkét tagja háromrészes, krémszínű nadrágkosztümmöt viselt), és szívesen támogatom a keretből kilépő terveket, amikor csak lehet – nagyrészt azért, mert azt szeretném, ha a keret nem is létezne. Néha azonban egy fodros karthauzi zöld ruha egyszerűen csak... ízléstelen.

Most, hogy Bliss gond nélkül bejutott a fogadóba, előveszem a telefonomat, és átfutom a szertartás ütemezését. Kétsornyit haladok lefelé a listán, amikor Diana, az asszisztensem és egyben legkedvesebb barátnőm megjelenik a hátam mögött.

– Lina, van egy kis gond – mondja.

A hír adrenalinként lövell szét az ereimben. *Hát persze hogy van. És ezért vagyok itt.* Megújult céltudatossággal felvértezve megfordulok, és elhúzom Dianát az esküvői helyszín bejáratától.

– Mi az? – Diana arcán nyugodt kifejezés ül. *Jó.* Sötétbarna szemében azonban huncutság bujkál. *Nem jó.* – Ó, nem,

nem, nem – mondom neki. – Csillog a szemed. Ha neked vicces, akkor én el fogok szörnyedni tőle.

Diana úgy vigyorog, mint a Bolond Kalapos, megragadja a karomat, és a lépcső felé húz.

– Gyere! A vőlegény az. Ezt a saját szemeddel kell látnod.

Követem Dianát az emeletre, a vőlegény öltözőjéhez, és háromszor kopogok. A szememet eltakarva résnyire nyitom az ajtót.

– Ha nincs rajtad ruha, tizenöt másodperced van, hogy elfedd a lényeges részeit! Rád bízom, hogy eldöntsd, mely részeket kell elfedni. Egy, kettő, három, négy, öt...

– Fel vagyunk öltözve. Minden oké – szól ki Jason, a vőlegény.

A hangjának fojtott éle figyelmeztet, hogy minden egészen biztosan nem oké, és ezt a következtetést a saját szemem is megerősíti, amikor besuhanok a szobába, és leejtem a kezem. Pislogok. Nagyot nyelek. Aztán kinyögök egy evidens, de ostoba kérdést.

– Hova a francba tűnt a szemöldököd?

– Kérdezd ezeket a seggfejeket! Ők azok, akik úgy gondolták, vicces lenne leborotválni az esküvőm előtti este – morogja Jason a három nyoszolyófiú felé mutatva.

Egy kivétellel mindegyik seggfej a padlót tanulmányozza. Célpontra lévén szükségem, a szemébe nézek az egyetlen férfinak, aki nem kerüli a tekintetemet.

A túlméretezett karosszékekben fetrengő, kócos, piszkos-szöke hajú alak bőfőg és megvonja a vállát.

– Részegek voltunk. Most mit mondjak? – Véréres szemét a vőlegény felé fordítja. – Bocs, haver!

Átballagok a szobán, és az ősember szemmagasságába hajlok, kezemet megelőzőképpen ökölbe szorítva.

– *Bocs?! Ennyi telik tőled? Te idióta! Van itt egy menyaszony, aki már hónapok óta erről a napról álmodik. Azt akar-*

ja, hogy tökéletes legyen. Emlékezni akar rá még hosszú-hosszú évekig. És most úgy fog rá emlékezni, mint arra a napra, amikor hozzámert egy férfihoz, akinek újszülötthörccög-bőr van szeme fölött. És csak annyit tudsz mondani, hogy „bocs”?!
Diana belemarkol a ruhám hátuljába, és talpra állít.

– Lina, ez nem segít a helyzeten!

Az arcom belsejébe harapok, amíg az arckifejezésemet szokásosan higgadtá, nyugodttá és összeszedetté rendezem.

– Igazad van. Oké. Mindjárt visszajövök.

Magamban elátkozva az ostoba nyoszolyófiúk közösségét világszerte, elhagyom a szobát, lerohanok a lépcsőn, és a kocsimhoz száguldok. A leharcolt, de többnyire megbízható Volvómban ülve addig turkállok a hátsó ülésen, amíg a kezembe nem akad a vészkészlet. Kinyitom, és átkutatom, hogy megbizonyosodjak róla, benne van-e a sminkkészletem.

Visszatérek, amilyen gyorsan csak a lábam és a praktikus magassarkúm engedi, és megint csak nem merek az előcsarnokban hemzsegő esküvői vendégekre nézni. Amikor újra belépek a szobába, megpillantok egy nőt, aki nyilvánvalóan csatlakozott a társasághoz, amíg én távol voltam. Nem veszdöm azzal, hogy megkérdem, ki ő, vagy hogy miért van itt. Csevegéssel nem tudom rendbe hozni a vőlegény szemöldökét, úgyhogy nincs időm rá.

Miután kiterítem a sminkkészletem tartalmát a fésülködőasztalon, odahúzó egy széket a teljes alakos tükörhöz, és megveregetem az ülőlapot.

– Gyerünk, ülj ide! – rendelkezek.

– Mit fogsz csinálni? – kérdezi Jason gyanakvó arckifejezéssel.

– Hogy mit? Természetesen rendbe hozom a galibát, amit a nyoszolyófiúk okoztak.

– Fog ez működni? – kérdezi.

Valószínűleg nem, de a munkám része, hogy magabiztosságot sugározzak kihívást jelentő helyzetekben. Egy kis fiolát emelek a levegőbe.

– Ez szemöldökformázó. Dúsításra szolgál, nem pedig arra, hogy teljes egészében megteremtse a szemöldököt, de remélhetőleg beválik. Nem lesz csinos, de legalább lesz valami ott fent, amikor kimondod az igent.

Mint egy kilógó nyelvű hiénafalka, a nyoszolyófiúk öszszecsődülnek, és röhögve konstatálják Jason szorult helyzetét. Ilyen barátok mellett kinek van szüksége a jackass* fickókra? Amikor rájuk szegezem a gyilkos pillantásomat, kihúzzák magukat, és megint a padlót tanulmányozzák.

Jason közelebből szemügyre veszi az üvegcsét, majd rám mered.

– Az én hajam barna. Ez szőke.

– Ja, hát, azok a vőlegények, akiknek a haverjai az esküvőjük előtti este leborotválnak a szemöldöküket, nem válogathatnak a különböző hajszín-variációk közül. Vagy ez a cucc, vagy filctoll. Utólag el tudom fedni a szőkét a természetes hajszínedhez közelebbi szemöldökpúderrel. De nincs sok időnk. Mi legyen?

Végighúzza a kezét az arcán.

– Jól van. Essünk túl rajta! De ne úgy nézzek ki, mint Mr. Spock, oké?

– Vettem. – Egy fejrázással, és egy az esküvő isteneihez szóló fohással nekilátok a munkának, miközben visszatartom a nevetésemet, amennyire csak tudom. *Egy kis szerencsével...*

Mondanom sem kell, hogy a munkám elképesztően zűrös – és én imádom.

---

* Hím számár

A szabadtéri sátor egyik sarkában állva figyelem az elvegyülő és táncoló vendégeket, abban a biztos tudatban, hogy sikerült elhárítanom egy újabb válságot. Igaz, a vőlegény úgy néz ki, mint akinek egy-egy szőnyegfoszlány van a szeme fölött. És oké, a kis koszorúslányból tényleg kibukott, hogy „hé, úgy néz ki, mint egy Angry Bird”. Mindazonáltal az ügyfeleim boldogok, és végül is ez számít. Tekintve, hogy szó szerint a semmiből hoztam össze, ezt a szemöldökkorrekción győzelemnek könyvelem el.

Most jön a kedvenc részem a lagzi során: a pár által választott ceremónia utáni fázis, amikor nekem már nincs más dolgom, mint figyelni az utolsó pillanatos fennakadásokra. Ilyenkor végre egy picit lazíthatok. De azért nem *túlságosan*. Sok esküvőt tettek már tönkre az ingyen pia hatásai. Még mindig kiráz a hideg, amikor eszembe jut az a vőlegény, aki a harisnyakötő helyett az újdonsült felesége alsóneműjét vette le. Ajj!

– Szép mentés volt az előbb – szólal meg valaki mellettem.

Odafordítom a fejem, szemügyre véve az illetőt, és azonnal felismerem.

– Kösz! Te voltál fent az öltözőben, ugye?

– Így van – válaszolja a nő.

– A vőlegény rokona vagy?

Bólint, összehúzza az ajkát, aztán rezignáltan sóhajt egyet.

– Jason az unokatesóm.

– Kedves pasas – mondom.

A nő felvonja finom ívű szemöldökét, és felhorkan.

– Kedves pasas, aki elveszti a vonzerejét, amikor a bunkó barátai közelében van.

Mintegy végszóra, az egyik nyoszolyófiú kivillantja a túlharapását, és elkezd ringatni a csípőjét, ahogy elhalad mellettünk. Egy másik a földre rogy, és féregként vonaglik végig a táncparketten. A harmadik pedig robottáncol.

Szenvtelenül nézem őket, bár a nő értékelése telitalálat.

– Jogomban áll hallgatni.

– Nem is kell mondanod semmit. Maguknak csinálják. – Szembefordul velem, és kinyújtja manikűrözött kezét. A modulát hatására egyszerűen, de mesterien állig érő bubifrizurába formázott, szögegyenes, szőke haja végigsöpör az arcán. – Rebecca Cartwright.

– Lina Santos.

Miközben kezét rázunk, megcsodálom Rebecca sima haját, amilyen nekem sosem volt. Az én természetesen hullámos hajam most is küzd a milliónyi hajtű ellen, amelyek a kontyomat a helyén tartják. Szeretem a saját tincseim változatosságát, így a legkevésbé sem vagyok irigy, viszont ennek a nőnek a szimmetriája elbűvöl. Semmi kétségem afelől, hogy ha kettészelném, és a két oldalát egymáshoz illeszteném, tökéletesen egyformák lennének.

– Lenyűgözött, amit odafent véghezvittél – mondja Rebecca. Egy picit közelebb hajol, és egy cinkos mosolyra húzza a száját. – Ilyet biztos nem lát az ember nap mint nap, nem igaz? Egy borotvált szemöldökű vőlegényt?

– Hidd el, a munkám velejárója kezelni az ilyen lökött szitukat – felelem, és közben nem tudom megállni mosolygás nélkül.

– Viszont az esküvői ruha... Biztosan van valami története – húzódik közelebb Rebecca.

– Megint csak élek a hallgatáshoz való jogommal.

Kék szeme felcsillan, aztán határozottan bólint, mintha döntött volna.

– És diszkrét is. Van, hogy elveszíted a hidegvéredet?

Rebecca olyan intenzív figyelemmel tanulmányozza az arcomat, hogy nem lepődnék meg, ha egy mesterlövész automata fegyverének vörös pontja irányulna a homlokomra. De nem kifejezetten rémisztő – csak intenzív –, így nem veszek

tudomást a fura hangulatról, és a kérdésére koncentrálok. Elveszítem-e a hidegvérem? Ritkán. Mégis, azonnal eszembe jut az a pillanat, amikor legszívesebben megfojtottam volna azt a nyoszolyófiút.

– Néha sajnos előfordul, de többnyire én vagyok az, aki mindent egyben tart, mert ha én elveszítem a fejem, akkor az ügyfeleim is.

– Mióta szervezel esküvőket? – kérdezi.

Á, erre megy ki ez a beszélgetés? Lehet, hogy magának keres esküvőszervezőt? Megejtek egy pillantást a kezére.

– Nem vagyok menyasszony – mondja gyűrűtlen ujjait felmutatva. – Csak kíváncsi.

A fülem hegye elkezd forrósodni.

– Elnézést, foglalkozási ártalom. Kicsivel több mint négy éve vagyok a szakmában. *Feltesszük a pontot az igenre* (Dotting The I Do's) – ez vagyok én.

– Szellemes – mondja, majd bólint és rám mosolyog. – Élvezed?

Megrökönnyödve a kérdésétől rámeredek. Eddig még senki sem vesződött azzal, hogy ezt megkérdezze tőlem. De tudom, mit szoktam mondani a potenciális ügyfeleknek, és könnyedén rávágom a választ.

– Élvezem a kihívást, hogy segíthetek egy párnak kiválasztani egy jelentőségteljes esküvői témát. Élvezettel tölt el a lehetőség, hogy a legapróbb részletekig megszervezhetem egy pár nagy napját. Ha valami félresikerül, márpedig valami *mindig* félresikerül, büszke vagyok arra, hogy használható megoldást találok, mindenki elégedettségére. A kihívást jelentő helyszínek, az időbeosztási bonyodalmak, a cateringes bakik, ezek a dolgok inkább doppingolnak, mint terhelnek.

Rebecca félrebillenti a fejét, engem tanulmányoz, a szemöldöke közt pedig egy ránc jelenik meg.

– Azért biztos van valami hátulütője is. Vagy valami, ami a végtelenségig frusztrál. Egyetlen hivatás sem mentes a nehézségektől, még ha szenvedélyesen szereted is.

Sosem árulnám el Rebeccának, de az esküvőszervezés a második próbálkozásom. Bátor kísérlet arra, hogy újr gondoljam magam, miután az első karrierem jogi asszisztensként látványos kudarcot vallott. Brazil bevándorlók lánya vagyok, akik szerény körülmények között nőttek fel. És miután apám elhagyott minket, anyám egyedül nevelt fel, aki fáradhatatlanul dolgozott, hogy jobb jövőt biztosítson a bátyámnak és nekem. Tartozom anyámnak és a *tiúimnak** azzal, hogy felülemelkedjek a hiányosságaimon, és sikerrel járjak a választott szakmámban. Elvégre az ő nehezen megkeresett megtakarításaik segítettek elindítani a vállalkozásomat. Most már nem fér bele a hibázás. És ez a tudat rám nehezedik. Olyannyira, hogy attól félek, ezt a második esélyt is úgy el fogom szúrni, mint az elsőt. Itt van a hátulütője: a megfelelési kényszer időnként fullasztó tud lenni. De nem osztom meg a személyes terheit egy idegennel. Szó sem lehet róla. *Soha ne hagyd, hogy gyengének lássanak* – ez a mantrám, és évek óta jó szolgálatot tesz.

Gondolatban végigveszem azokat a kisebb panaszokat, amelyeket nyugodtan megoszthatok Rebeccával, és egy ártalmatlan mellett döntök.

– A határozatlan ügyfelek időnként próbára teszik a türelmemet, de összességében ez egy nagyszerű meló.

– Csodálatos munkát végeztél itt, meg kell hagyni. Eltekintve attól, hogy a menyasszony úgy néz ki, mint egy zellerszár, ez egy igazán szép esküvő – mutat Rebecca az állával a táncparkett irányába.

---

* Nénikémnek

– Ejj-ejj – mondom a fejemet rázva. – Nem illik így beszélni arról, aki épp a nagy napját ünnepli. Bliss minden tekintetben bájos.

Rebecca arcán pír terül szét.

– Igazad van. Tényleg az. – Aztán vállat von. – De mától kezdve családtag, ami azt jelenti, hogy ha úgy van, ki fogjuk beszélni a háta mögött. Mi már csak ilyenek vagyunk.

Ezt őszintén meg tudom érteni. Az évek során az unokatestvéreimmel kifejelesztettünk egy sor kézjelet és szemjelzést, hogy kicikizzük a rokonainkat vagy gyanútlan partnereinket. Mivel ezeket gyakran használjuk családi összejövetelek alkalmával, a háttérben általában zene szól. Mostanra anyám és a nagynéném azt hiszik, hogy a belső kommunikációs rendszerünk a kacsatánc egy továbbfejlesztett változata.

– Engedd meg, hogy megkérdezzem – folytatja Rebecca. – Gondoltál már arra, hogy kiterjeszd a vállalkozásodat? Esetleg bevenni egy üzlettársat?

Nem, nem, nem és nem. Az egyéni vállalkozói lét számos kihívása ellenére a vállalkozásom megfelelő ütemben fejlődik, és nem akarom, hogy bármi is felborítsa az általam gondosan fenntartott egyensúlyt. Csak egy olyan lehetőségért változtatnék a fennálló állapoton, amely új szintre emelné a tevékenységemet, és nehezen tudnék elképzelni olyan személyt, aki megfelelné ennek. Ennek tudatában kitérek a kérdése elöl.

– Mesélj egy kicsit magadról, Rebecca! Szerveztél már valaha esküvőt?

Rebecca hátrahúzódik, a szája tátva marad, ahogy szemügre vesz engem.

– Egyetlenegyszer sem. Pedig jó mókának tűnik.

Ó, most már értem. Minden esküvőn legalább egyszer megkapom ezt a reakciót. Az embereket elkápráztatja a végeredmény – a lélegzetelállító virágdíszek, a tökéletesen időzi-

tett zene, a lenyűgöző teríték, a romantika mámorító illata a levegőben –, és meg vannak győződve arról, hogy ők is meg tudják csinálni azt, amit én.

– Tényleg jó móka. De egy ilyen esemény lebonyolításához kiváló szervezőkészség és a részletekre való fáradhatatlan odafigyelés is szükséges. Szerencsére a részmunkaidős aszisztenssemmel jó rendszert alakítottunk ki. Remélem, egyszer majd hajlandó lesz teljes munkaidőben velem dolgozni.

– Szokásához híven tökéletes időzítéssel Diana átsiklik a táncparketten, és a DJ-pult felé veszi az irányt, az én felírotáblámmal a hóna alatt. És azt is tudom, miért: a *Baby Got Back* határozottan a *tiltólistán* van. – De figyelj, ha érdekel az esküvőszervezés mint karrier, egy online tanfolyam remek kiindulópont.

Rebecca összepréseli az ajkát, egyértelműen visszatartva egy mosolyt.

– Hogy őszinte legyek, felforgatod a már mozgásba lendített terveimet, de azt hiszem, nekünk találkozoznunk kellett ma.

Mit akar ez a nő? Ennek az egésznek semmi értelme.

– Nem értem.

Felemeli és megrázza a fejét, mielőtt viszonozná a tekintetemet.

– Bocsánat! Rejtélyesen fogalmazok, te pedig valószínűleg a legközelebbi kijáratot keresed. Nézd, lenne egy ajánlatom számodra, de nem hiszem, hogy ez a megfelelő hely és idő, hogy megbeszéljük. – Átnyújt nekem egy kártyát, amelyet a táskájából vett elő. – Itt a számom. A következő napokban ebéd közben elmagarázhatom, ha gondold.

Ezután Rebecca elsuhan, és eltűnik a vendégek körében a tölgyfából készült táncparkett másik végén. Lenézek a texturált papírra dombornyomott névjegykártyára, amely olyan luxuskivitelű, mint bármelyik esküvői meghívó, amit valaha

láttam. A 202-es körzetszámú közvetlen vonalával együtt ez áll rajta:

A pillanat, amikor rájössz, hogy épp most csináltál hülyét magadból? Aha. Ez az.